

[Adam Møller.]

at glippe. Nå, men eventyret endte altså også denne gang godt, og jeg vil gerne glæde mig over resultatet.

Vi har fået opfyldt de ønsker, ordførerne udtalte ved første behandling, bl. a. ønsket om, at loven skulle affattes på en sådan måde, at den i højere grad kunne anvendes rent praktisk af søens folk. Vi har også fået nogle udtalelser i betænkningen i de besvarelser, som ministeren har givet, som tillader både at opretholde de sejlandes sociale institutioner og at få gennemført den meget nødvendige erhvervspraktik om bord på skibene samt lejrskoler og andre lignende ting, som jo betyder så meget for et erhverv, der er traditionelt i Danmark, og som man gerne skulle motivere ungdommen for i et stedse stigende antal at gå ind i.

Jeg vil gerne takke ministeren for den, jeg synes dygtige måde, hvorpå ministeren her har imødekommet udvalgets og ordførernes ønsker, partiernes ønsker, som de blev fremsat ved første behandling.

Vi har også i udvalget drøftet spørgsmålet om i lovforslaget at indsætte en bestemmelse, der giver en sømand ret til at deltage i lovlig strejke eller anden tilsvarende konflikthandling, også når skibet ligger i udenlandsk losse-, laste- eller oplægningshavn. Handelsministeren har givet udtryk for, at man bør afvente en løsning af dette spørgsmål gennem kollektive aftaler, men vil overveje en lovændring, såfremt der ikke i løbet af 2 år er opnået en overenskomstmæssig løsning. Handelsministeren har altså en forventning om, at spørgsmålet på normal måde løses gennem kollektive aftaler. Sker det ikke, vil ministeren på ny overveje sagen.

Den konservative holdning til sagen er ganske klar. Det konservative folkeparti finder, at spørgsmålet om de søfarendes aktionsret bør gøres til genstand for forhandling mellem hovedorganisationerne og ikke reguleres i sømandsloven. Vi deler den af handelsministeren ved lovforslagets fremsættelse anførte opfattelse, at dette forhold bør reguleres gennem kollektive aftaler og ikke løses ad lovgivningens vej. Der er i den forbindelse grund til at gøre opmærksom på, at handelsministeren over for udvalget har oplyst, at hverken den gældende sømandslov eller lovforslaget indeholder bestemmel-

ser, der retligt er til hinder for i de kollektive aftaler at regulere spørgsmålet om de søfarendes aktionsret i udenlandsk havn. Jeg er også af den opfattelse, at et lovindgreb i den frie aftaleret mellem arbejdsmarkedets parter vil indebære en fare for konflikter, der, måske utilsigtet, i væsentlig grad kan vanskeliggøre dansk skibsfarts stilling i international konkurrence.

Jeg anser det for at være af den største betydning ikke alene for skibsfarterhvervet, men for hele det danske samfund, at den tonnage, der sejler under dansk flag, ikke formindskes, og at dens konkurrenceevne stadig forbedres, så antallet af arbejdspladser for danske sømænd og andelen i verdenstonnagen stadig kan fastholdes. Det ville være ulykkeligt, om dansk skibsfart blev ramt af indre konflikter i et sådant omfang og under sådanne omstændigheder, at det kunne ødelægge vore muligheder for at deltage i international sejlads. Jeg mener derfor stadig, at lovgivningsmagten ikke ensidigt skal gribe ind i de arbejdsretlige forhold i et enkelt erhverv, men fortsat respektere den hidtil gældende frie forhandlingsret mellem parterne.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg fremhævede allerede ved forslaget første behandling, at det konservative folkeparti tror, at det på områder som arbejdsret og lignende områder er af meget stor betydning, at man ved forhandling mellem de interesserede parter når frem til forslag, som tilgodeser alle rimelige hensyn.

Udvalget har også drøftet, om fristen på 9 måneder for sømandens adgang til at fratræde i udenlandsk havn uanset modstående aftale bør nedsættes til 6 måneder, og som det allerede er nævnt, har handelsministeren stillet et ændringsforslag, som er tiltrådt af udvalget, der omhandler dette spørgsmål. Herigennem vil der blive gennemført en velfærdsforanstaltning for de søfarende, som de har ønsket, og som jeg tror vil vække megen tilfredshed hos det personel, der bliver omfattet af denne bestemmelse.

Det indebærer også, at der kan blive tale om, at statens udgifter forøges en smule til den velfærdsforanstaltning, det drejer sig om, når man lader sømændene rejse hjem efter denne 6 måneders tjeneste med gratis rejser, rejser, som betales med halvdelen af rederen og med halvdelen af staten. Jeg